

தமிழ் ஹர்ஜன்

தமிழ்ப்பண்ண வெளியீடு: ஆசிரியர்கள் பொ. திருகூட சுந்தரம், நாமக்கல் கவிஞர்

மகாத்மா காந்தியடிகளின் வாரப் பத்திரிகை

31]

சென்னை—ஞாயிறு, நவம்பர் 10, 1946.

[வி. அ. 2

பஞ்சத்தை எதிர்த்து நிற்கும் ஒரு இந்திய கிராமம்

பெல்காடா என்னும் கிராமம் தக்ஷிணபீட பூமியிலுள்ள ஒரு கிராமமாகும். அது கன்னியா குமாரியிலிருந்து 400 மைல் தூரத்திலும் மேற்குக் கடற்கரையிலிருந்து 100 மைல் தூரத்திலும் கிழக்குக் கடற்கரையிலிருந்து 100 மைல் தூரத்திலும் இருக்கிறது. அங்கே வருஷத்தில் 20 இஞ்சு மழை பெய்கிறது. முற்றிலும் விவசாயம் மட்டும்தான் கிராமமாகும். சாதாரணமான காலங்களில் அங்குள்ளவர்கள் அங்கே உண்டாகும் புஞ்சை தானியங்களையும் பருப்பு தினுசுகளையுமே உணவாக உபயோகிக்கிறார்கள். மாம்பழங்களும் வாழைப்பழங்களும் உண்பதுண்டு. கள் இறக்கிக் குடிக்கிறார்கள். பருத்தியும் நிலக்கடலையும் ஆமணக்கு விதையும் உற்பத்தி செய்து அவைகளை விற்பனையும் பணத்தைக் கொண்டு அரிசியும் துணியும் வாங்கிக் கொள்கிறார்கள். சௌக்கியமாக வாழ்வதாகச் சொல்ல முடியாது. ஆனால் ஏதோ ஒரு விதத்தில் காலங் கழிக்கப் போதுமானதாக இருக்கிறது.

சாதாரணமான காலங்களில் என்று சொன்னேன். ஆனால் எல்லாம் வானத்தைப் பார்த்தே நடக்க வேண்டி இருப்பதால் சாதாரணமான காலமென்பது அபூர்வமாகவே காணப்படுகின்றது. 1945-ம் வருஷம் கொஞ்சம்கூட சாதாரணமான காலமாக இருக்கவில்லை. அந்த வருஷத்தில் சிறிது கூட மழை பெய்யவில்லை. பசிக்களெல்லாம் பட்டுப்போய் விட்டன. மரங்களில் உள்ள இலைகள்கூட உதிர்ந்து போய் விட்டன. ஆடு மாடுகள் பட்டினி கிடந்தன, யுத்த காலத்தில் தீர்க்க தரிசன மில்லாமல் கையாண்டு வந்தக் கொள்கைகளின் காரணமாக அதற்கு முந்தின வருஷங்களில் உபரியா யிருந்த தானியங்களை எல்லாம் விற்புத்திர்த்து விட்டார்கள். ஆதலால் பஞ்சத்தை எதிர்பார்க்க வேண்டிய நிலைமையே ஏற்பட்டது. பன்னிரண்டு மாதகாலம் பட்டினிப்பேய் ஊரைச்சுற்றிக் கொண்டிருந்தது. சில சமயங்களில் உள்ளே வந்து விடும்போல் கூட தோன்றிற்று. ஆனால் இன்று அது வெகு தூரத்திற்குப் போய் விட்டது. அநேகமாக தூரத்தி அடிக்கப்பட்டு விட்டது என்றே சொல்லலாம். புதிய பயிர்கள் நன்றாக வளர்ந்து அறுவடைக்குத் தயாராக இருக்கின்றன. அந்தக்கிராமம் மைசூர் சமஸ்தானத்திலுள்ளது. அந்த சமஸ்தான சர்க்கார் ஆரம்பத்தில் மெதுவாகவே காரியங்களைச் செய்தபோதிலும் அவசிய மேற்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் உணவிலல்லாமல் கஷ்டப்பட்ட ஜனங்களுக்கு உணவு கொடுப்பதற்குப் போதுமான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்கள்.

இந்தக் காரியத்தை மைசூர் தனியாகச் செய்துவிட்ட முடியாது. அந்தக் கிராமத்துக்கு உணவு வெகு தூரத்திலிருந்து வரவேண்டிய தாயிருந்தது. மைசூரின் மேற்குப் பகுதிக்கு மழை மேற்கே

இருந்து வருகிறது. பெல்காடா கிராமத்துக்கு கிழக்கே இருந்து வருகிறது. மேற்குப் பகுதி பெல்காடா கிராமத்திலிருந்து 50 மைல் தூரத்திலிருக்கிறது. அங்கே 1945-ல் மழை பெய்யாமல் இருக்கவில்லை. அங்கே கொஞ்சம் அரிசி உபரியாக இருந்தது. ஆனால் யது சிக்கிரம் செலவழிந்து விட்டது. தக்ஷிணத்திலுள்ள மற்ற கிராமங்களைப் போலவே பெல்காட்டா கிராமமும் இந்தியாவிலுள்ள தூரமான இடங்களிலிருந்தும் அயல் நாடுகளிலிருந்தும் உணவு இறக்குமதியை எதிர்பார்த்து நிற்க வேண்டியதாக இருந்தது. இந்த கிராமத்தார் கடலோ நதியோ நகரமோ பார்த்ததில்லை. ஆனால் பல கண்டங்கள் சேர்ந்து இந்த கிராமத்தைக் காப்பாற்றின. ஆஸ்திரேலியாவிலிருந்து கோதுமை மாவும; கானடா விலிருந்து கோதுமையும், அமெரிக்காவிலிருந்து மக்காச் சோளமும் வந்தன. சமீபத்தில் எகிப்திலிருந்து சோளம் வந்தது. அந்தக் கோணியை பிரித்துப் பார்ப்பதற்குமுன் எவ்விதமான தானியமோ என்று எண்ணினார்கள். அதைப் பிரித்துப் பார்த்த பொழுது தங்கள் புஞ்சைக் காடுகளில் பயிராயிருக்கும் சோளந்தான் என்று அறிந்து கொண்டார்கள். சமீபத்தில் பர்மா அரிசியும் வந்தது. அஸ்ஸாம் ஹைத் தாபாத், ஸிந்து, போன்ற பிரதேசங்களும் தானியங்களை அனுப்பி யிருக்கின்றன. பெல்காடா கிராம வாசிகளை பட்டினியிலிருந்து காப்பாற்ற உலக முழுவதும் ஒன்று கூடி சதி யாலோசனை செய்வது போல் தோன்றுகிறது.

நாங்கள் போஸ்ட் மாஸ்டர் வீட்டில் காப்பி குடித்துக் கொண்டிருந்த பொழுது இந்த விஷயத்தைப்பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது போஸ்ட் மாஸ்டர் திடீரென்று “சரியான சமயத்தில் கடவுள் எங்களுக்கு மழையை அனுப்பி இருக்கிறார். அவருக்கு வந்தனம் செலுத்துகிறோம்” என்று கூறினார். இந்த விஷயத்தைப் பற்றி சிந்திக்க ஆரம்பித்தேன். பயந்து கொண்டிருந்த ஜனங்களுக்கு நம்பிக்கை உண்டாயிருக்கிறது. இப்பொழுது அவர்கள் ஆஸ்திரேலியாவுக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் எகிப்துக்கும் பர்மாவுக்கும் வந்தனம் செலுத்துவதோடு கடவுளுக்கும் வந்தனம் செலுத்த ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள்.

அந்தக் கிராமத்தைப் பற்றிய இன்னும் சில விஷயங்கள் எனக்குச் சந்தோஷத்தைத் தருகின்றன. என்னிடம் இரண்டு சிறு பெண் குழந்தைகளைக் காட்டினார்கள். ஒருத்திக்கு சரும நோயும் மற்றொருத்திக்கு அஜீரண நோயும் உண்டாகி இருந்தன. விட்டமின் என்னும் ஜீவசத்து மாத்திரைகள் ஒழுங்காக கொடுக்கப்பட்டதின் காரணமாக இப்பொழுது குண மடைந்திருக்கிறார்கள். இது போலவே இன்னும் பலர் குண மடைந்திருப்பதாகச் சொன்னார்கள். இவர்களுக்கு மருந்து கொடுத்த டாக்டரைச் சந்தித்தேன். அவர் வைத்தியப் பட்டம் பெற்ற வாலிபர். சாதாரணமாக வைத்தியப் பட்டம் பெற்றவர்கள்

கூடப் பார்க்க முடியாது. பெற்றோர் அவர்களைப் பாடசாலைக்கு அனுப்பப் பிரியப்படுவதில்லை. அவர்களில்லாமல் அவர்களுக்கு முடியாது. அப்படியிருந்தும் பைரவானந்த ஸ்வாமி அந்தக் குழந்தைகளைத் தம்முடைய பாடசாலைக்கு வரும்படி செய்திருக்கிறார். அதற்குக் காரணம் அவர் அந்த ஜனங்களுக்குக் கஷ்டம் ஏற்படும் சமயங்களில் அவர்களுக்குச் சேவை செய்தும் தம்முடைய பணக்கார நண்பர்களைக் கொண்டு சில சமயங்களில் அவர்களுக்கு நல்ல உணவு கொடுக்கும்படி செய்தும் அவர்களுடைய அன்பைச் சம்பாதித்திருப்பது தான். அவர்களுடைய குழந்தைகளுக்கும் பகலில் அவல் கொடுத்து வருகிறார். அத்துடன் வருஷத்தில் இரண்டு முறை அவர்களுக்குத் துணி வாங்கியும் தருகிறார். மூன்று வருஷங்கட்குமுன் 30 குழந்தைகள் பாடசாலைக்கு வந்து கொண்டிருந்தார்கள். இப்பொழுது 108 பேர் வருகிறார்கள். முதலில் ஒரு ஒரு ஆசிரியரைக் கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட பாடசாலையில் இப்பொழுது மூன்று ஆசிரியர்கள் கல்வி போதித்து வருகிறார்கள். பாடசாலைக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் நல்ல கட்டிடங்களும் கட்டப்பட்டுள்ளன.

ஆயினும் ஸ்வர ஜாதிச் சிறுவர்களுக்காக ஆரம்பிக்கப்பட்ட இலவச விடுதியானது இப்பொழுது நடக்கவில்லை. பெற்றோர்களுக்குக் குழந்தைகளை விட்டுப் பிரிய முடியாமலிருப்பதே காரணம். அவர்கள் கூறுவது இது:—

“நாங்கள் எங்கள் 10, 12 வயதுச் சிறுவர்களை விவசாயிகளிடம் வேலை பார்க்க அனுப்பினால் அவர்களுக்கு உணவும் உடையும் இலவசமாகக் கிடைப்பதோடு மாதந்தோறும் ரூ 2 முதல் 5 ரூ வரை ஊதியமும் கிடைக்கிறது. ஆதலால் எங்கள் குழந்தைகள் உங்கள் விடுதியில் வந்து தங்கியிருக்க வேண்டுமானால் நீங்கள் உணவு மட்டும் இலவசமாகக் கொடுத்தால் போதாது.”

ஸ்வர ஜாதியார் ஏழைகளானபடியால் அவர்கள் இவ்விதம் கூறுவதில் எவ்விதத் தவறும் கிடையாது. 1911-ம் வருஷத்தில் காலஞ் சென்ற கோபால கிருஷ்ணக் கோக்கலே இலவசக் கட்டாயக் கல்வி மசோதாவைக் கொண்டுவந்த போது அதை எதிர்த்துக் காலஞ் சென்ற தர்பங்கா மஹாராஜா இதே வாதத்தைக் கூறியது இப்பொழுது என்னுடைய ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. நானேயே வருஷங்களுக்குக் கூட விவசாயிகள் தங்கள் குழந்தைகளைப் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்ப முடியாதென்று அவர் கூறினார். விவசாயி நிலைமையே அப்படியானால் ஒரு அங்குலம் நிலம் கூட இல்லாமல் விறகு வெட்டியும் புல் வெட்டியும் காலம் கழிக்கும் ஸ்வர ஜாதியாருடைய நிலைமை எவ்வளவு அதிகக் கஷ்டமானது? அவர்களால் குழந்தைகளை எப்படிப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்ப முடியும்?

நாம் கவனிக்க வேண்டிய விஷயம் யாதெனில் இந்தியாவில் ஆதிமக்கள் என்று சொல்லப்படும் இரண்டரைக் கோடி மலை ஜாதியாருடைய லட்சக் கணக்கான குழந்தைகளை உபயோகமான பிராஜைகளாகச் செய்ய வேண்டுமானால் சேவையையே வாழ்வின் லட்சியமாகக் கொண்ட ஆயிரக் கணக்கான தொண்டர்கள் தேவை என்பதே ஆகும். காங்கிரஸ் மாஹாண சர்க்கார்களில் சில இந்தமலை ஜாதியாருடைய நன்மையை உத்தேசித்துத் தனி இலாகா ஏற்படுத்தி இருக்கின்றன. இந்த முன்னேற்ற மில்லாத ஜனங்களுடைய கல்விக் காகவும் பொருளாதார முன்னேற்றத்துக் காகவும் ஒவ்வொரு வருஷமும் லட்சக் கணக்கான பணம் செலவு செய்ய வேண்டியது அவசியமாகும். இந்த இரண்டரைக் கோடி ஜனங்களில் 2 கோடி ஜனங்கள்

சமதளத்திலும் ½ கோடி ஜனங்கள் காடுகளிலும் மலைகளிலும் வளிக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு நாம் நண்பர்களாயிருந்து உதவி செய்யவேண்டியது அவசியமாகும்.

— ஏ. வி. தக்கார்

இதிலிருந்து நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டியது யாதெனில் இந்தியாவுக்குத் தேவையான கல்வியானது கைத்தொழில் மூலம் கற்பிக்கப்படும் மூலாதாரக் கல்வியே என்பதாகும்.

புது தில்லி — 25-10-46 — மோ. க. காந்தி.

மிருகங்களுக்குச் செய்யும் கொடுமை

மைசூர் வாசியான ஒருவர் எழுதுகிறார்:—

“நான் தங்களுக்கு ஒரு சிறிய விஷயத்தைப் பற்றி எழுத விரும்புகின்றேன். அது சிறியதானாலும் பங்குநர் நகரத்திலுள்ள கால்நடைப் பவுண்டுகளில் அடைக்கப்படும் நாய்களுக்கும் ஆடு மாடுகளுக்கும் இருப்பதா இறப்பதா என்ற விஷயத்தைப் பொருத்ததாகும். அங்குள்ள நிலைமை மிகக்கேவலமாக இருக்கிறது. அந்த மிருகங்கள் யாதொரு தவறும் செய்யாதிருக்க அவைகளை அடைத்து வைத்து சரியான படி தீனி போடாமலும், தண்ணீர் காட்டாமலும் இருக்கிறார்கள். வேதனை இல்லாமல் நாய்களைக் கொல்லக் கூடிய கருவி கொஞ்ச காலமாக பழுதாயிருக்கின்றது. பழுது பார்க்க எவ்வித முயற்சியும் செய்யப்படவில்லை. அதனால் விஷங்கொடுத்துக் கொல்லும் கொடுமையான முறையைக் கையாளுகிறார்கள்.”

என் கருத்து:—சொந்தக்காரர் இல்லாமல் திரியும் நாய்களைக் கொல்லும்படியாக யோசனை சொல்லும் துர்பாக்கியம் எனக்கும் ஏற்பட்ட துண்டு. ஜனங்கள் அத்தகைய நாய்களுக்கு உணவு கொடுத்து ஜனங்களுக்கு கேடு உண்டாகும்படி செய்து விடுகிறார்கள். அவர்கள் இரக்கங்காட்டுவதாக எண்ணிக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் அது உண்மையான இரக்கமல்ல. அவர்கள் இப்படிச் செய்வதால் மனிதர்களுக்குக் கொடுமையே செய்கிறார்கள். ஆதலால் அந்த நாய்களைக் கொல்ல வேண்டியது அவசியமாகிறது. ஆனால் அத்தகைய நாய்களை கொல்லவேண்டுமென்று சொல்கிறேனே தவிர அடைத்து வைத்து சித்திரவதை செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. நமக்கு இரக்க உணர்ச்சி இருக்குமானால் நாம் அவைகளை நோவில்லாத விதத்தில் ஒரு கணத்தில் இறந்து போகும்படியாகச் செய்யவேண்டும். ஒரு வேளை இந்த நிரூபயமிகைப்படுத்தி கூறுகிறோரோ என்னவோ, எப்படியானாலும் அந்த முனிசிபாலிட்டியும் அது போன்ற இதர ஸ்தாபனங்களும் இரக்க உணர்ச்சியுடன் காரியங்களைச் செய்ய வேண்டியது அவசியமாகும்.

[கல்கத்தாவுக்குப் போகும் ரயிலில்] 29—10—46 மோ. க. காந்தி.

கல்யாணப் பல்லக்கு

ஐக்கிய மாகாணத்தில் ஹரிஜன் வகுப்பைச் சேர்ந்த மணமகன் குதிரை மேலோ அல்லது வேறு வாகனத்திலோ பவனிவாங்குகிறது என்று ஒரு வழக்கம் இருந்து வருகிறது. இப்படிப்பட்ட வழக்கம் மிருத்த போதிலும் இனிமேல் யாரும் அத்தகைய பவனியைத் தடுக்கக் கூடாது என்று சர்க்கார் உத்திரவு போட்டிருக்கிறார்கள். ஆதலால் கார்வால் ஜில்லாவில் பல்லக்கு ஊர்வலம் சம்பந்தமாக ஏற்பட்டுள்ள வழக்கு ஒய்ந்து போகும்படி நம்புகிறேன்.

[கல்கத்தாவுக்குப் போகும் ரயிலில்] 29—10—46 மோ. க. காந்தி.

தமிழ் ஹரிஜன்

நவம்பர் 10 ஞாயிறு

1946

பிகாருக்கு என் வேண்டுக்கோள்

நான் கனவு கண்ட பிகார் அதைப் பொய்யாக்கி விடுவதாகத் தோன்றுகிறது. எனக்கு வரும் செய்திகள் ஒருதலைப் பட்சமாகவு மிருக்கலாம், மிகைப்படுத்திக் கூறியதாகவு மிருக்கலாம். அவைகளை நான் ஆதாரமாகக் கொள்ள வில்லை. மத்திய அரசாங்கத்தின் பிரதம மந்திரியும் அவருடன் சேர்ந்த மற்றொரு மந்திரியும் பிகாருக்குச் சென்றவர்கள் அங்கேயே யிருந்து கொண்டிருப்பதுவே, பிகாரில் நடக்கும் அக்கிரமங்களை வாய்விட்டுச் சொல்லுவதாக யிருக்கின்றது. வங்காளத்தில் முஸ்லிம் லீக் அரசாட்சியின் கீழ் நடைபெறும் காரியங்கள் இவைகளை விடக் கெட்டதாக இல்லாவிட்டாலும் நல்லதாக இல்லை என்றும் வங்காளத்தில் நடந்த அக்கிரமங்களின் காரணமாகத்தான் பிகாரில் அக்கிரமங்கள் நடக்கின்றன என்றும் பதில் சொல்லி விடுவது எளிதான காரியமே. ஆனால் ஒரு கட்சியார் தீய செயல் செய்வதைக் கொண்டு மறு கட்சியார் தீய செயல் செய்வதை நியாயம் என்று கூற முடியாது. அதிலும் அந்தக் கட்சியானது வெகுசாலமாக அரசியல் துறையில் நல்ல விதமாகவே காரியங்கள் செய்து நல்ல புகழ் அடைந்திருப்பதால் கொஞ்சங்கூட நியாயமென்று சொல்லமுடியாது. நான் ஒருவராகவந்ததற்கு அதிகமாகக் கல்கத்தாவில் இருந்து வந்தபோதிலும் இன்னும் எனக்கு வங்காள அட்டோழியத்தின் அளவு இவ்வளவென்று தெரியாது என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறேன். பிகார் என்னை அழைத்த போதிலும் நான் ரோவக்காளிக்குப் போகும் திட்டத்தை மாற்ற விரும்பவில்லை. முஸ்லிம் லீக் வகுப்பு வாதம் உடையது என்று அதன் மீது காங்கிரஸ் காரர்கள் குற்றம் சாட்டி வந்திருக்கிறார்கள். அப்படியிருக்க முஸ்லிம் லீக் வகுப்புவாத அட்டோழியங்கள் செய்தால் காங்கிரஸ் காரர்களும் அதற்காக வகுப்புவாத அட்டோழியங்கள் செய்வதா? பிகாரிலுள்ள ஜனங்களில் 14-சதமான மாக யிருக்கும் முஸ்லிம்களைக் காட்டுமிராண்டித் தனமாக நசுக்க விரும்புவது தேசிய மாகுமா?

பிகாரில் சில ஆபிரக்கணக்கான ஜனங்கள் தவறு செய்ததற்காக பிகாரிலுள்ள ஜனங்கள் எல்லோரையுமே நான் கண்டிக்கக்கூடாது என்று எனக்குச் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆனால் பிகார் ஒரு பிரஜை கிஷோர் பிரசாதையும் ஒரு ராஜேந்திர பிரசாதையும் உற்பத்தி செய்து விட்டதற்காகப் பெருமை பேசிக்கொள்ள வில்லையா? பிகாரில் அட்டோழியங்கள் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருக்குமானால் இந்தியாவிலுள்ள இந்துக்கள் எல்லோரும் உலகத்தாரால் கண்டிக்கப்படுவார்கள். அதுதான் உலகத்தின் போக்கு. அதில் தவறென்றும் இல்லை. பிகாரிலுள்ள இந்துக்கள் அக்கிரமங்கள் செய்தால், “காங்கிரஸானது தன்னிடத்தில் சில சிக்கியர்களும் முஸ்லிம்களும் கிரிஸ்தவர்களும் பார்ஸிக்களும் பிறரும் சேர்ந்திருப்பதாகப் பெருமை பேசிக்கொண்ட போதிலும் அது ஒரு ஹிந்து ஸ்தாபனமே” என்று காமிதே ஆஜாம் ஜின்னா குத்திக்காட்டுவது நியாயமாகவே ஆய்விடும். பிகாரிலுள்ள இந்துக்கள் தங்களிடையே சிறுபான்மையோராக உள்ள முஸ்லிம்களைச் சகோதரர்களாக எண்ணிப், பெரும்பான்மையோராக உள்ள இந்துக்களுக்கு அளிக்கும் பாதுகாப்பை

அவர்களுக்கும் அளிக்கக் கடமைப்பட்டவர்கள் ஆவார்கள். காங்கிரஸின் கௌரவத்தை உயர்த்துவதற்காக எவ்வளவோ நல்ல காரியங்களைச் செய்த பிகார் மாகாணம், தானே தனக்குக் குழி வெட்டிக் கொள்ள முற்படலாமா?

நான் என்னுடைய அஹிம்சையைப் பற்றி எந்த விதத்திலும் வெட்கப்படவில்லை. சரியான சமயத்தில் நான் எவ்வளவு தூரம் அஹிம்சையை அனுஷ்டிக்கக் கூடிய சக்தியுடையவனா யிருக்கிறேன் என்று பரிசோதித்து அறிந்து கொள்வதற்காகவே நான் வங்காளத்துக்கு வந்திருக்கிறேன். நான் இந்தக் கடிதத்தில் உங்களுக்கு அஹிம்சையைப் பற்றிச் சொல்ல விரும்பவில்லை. ஆயினும் நீங்கள் செய்திருப்பதாகச் சொல்லப்படும் காரியங்கள் ஒருபொழுதும் வீரச் செயல்களாகக் கருதப்படமாட்டா என்று உங்களுக்குக் கூற விரும்புகின்றேன். 1000 பேர் சேர்ந்து 100 பேரை அடித்துக் கொல்வது வீரம் அன்று; கோழைத்தனத்தையிடக் கேடுகெட்ட காரியமாகும். அது தேசியத்துக்கும் எந்த மதத்துக்கும் உகந்த தன்று. நீங்கள் அடித்தவனை அடித்திருந்தால் உங்களை யாரும் குறை கூறத் துணியமாட்டார்கள். ஆனால் நீங்கள் செய்திருக்கும் செயல்கள் உங்களை இழிவு படுத்துவதாகவும் இந்தியாவைக் கீழே தள்ளுவதாகவுமே யிருக்கின்றன.

நீங்கள் பண்டித ஜவகர்லால்ஜியிடமும், கிஷ்டார் சாகேபிடமும், டாக்டர் ராஜேந்திரப் பிரசாதிடமும். அவர்களும் அவர்களுடைய ராணுவமும் போய்விட வேண்டும் என்றும், அவர்கள் இந்தியாவின் காரியங்களைக் கவனிக்க வேண்டுமென்றும் சொல்ல வேண்டும். நீங்கள் மனிதத் தன்மையில்லாமல் நடந்து கொண்டதற்காகப் பச்சாத்தாபப் பட்டு முஸ்லிம்களை உங்கள் உடன் பிறந்த சகோதர சகோதரிகளைக் காப்பாற்றுவது போல் காப்பாற்றுவதாக உறுதி கூறினால் தான் அவர்கள் அப்படிச் செய்ய முடியும். நீங்கள் முஸ்லிம் அகதிகளுடைய வீடுகளைத் திரும்பக் கட்டிக் கொடுக்கவேண்டும். அதற்காக உங்களுக்கு உதவி செய்யும்படி உங்கள் மந்திரிகளைப் கேட்டுக் கொள்ளவேண்டும். முஸ்லிம் அகதிகள் ஒருவர் கூடப் பாக்கியில்லாமல் தங்கள் வீடுகளுக்குத் திரும்பும்படி நீங்கள் ஓயாமல் உழைக்க வேண்டும்.

நான் என்னை உங்களில் ஒருவனாகவே கருதுகின்றேன். அப்படிக்க கருதுவதற்குக் காரணம் என்னிடம் நீங்கள் காட்டும் அன்பே யாகும். பிகாரிலுள்ள இந்துக்கள் எவ்வளவு நல்ல காரியங்கள் செய்யமுடியும் என்பதை நீங்கள் அறிந்திருப்பதாகக் காட்டிக் கொண்டிருப்பதை விட நான் அதிகமாக அறிவேன். ஆதலால் நான் ஏதேனும் பரிகாரம் செய்யாமல் இருக்க முடியாது. தேச ஆரோக்கியத்தின் பொருட்டு நான் கல்கத்தாவுக்கு வந்ததும் எவ்வளவு குறைந்த ஆகாரம் உண்ண முடியுமோ அவ்வளவு குறைந்த ஆகாரம் உண்ணுகிறேன். முதலில் தேச ஆரோக்கியத்திற்காகக் குறைத்துக் கொண்டபோதிலும், பிகார் அட்டோழியத்தின் பரிகாரமாக அந்தக் குறைந்த அளவு ஆகாரத்தையே இப்பொழுதும் உண்டு வருகிறேன். இந்தக் குறைந்த அளவு ஆகாரத்தைத் தொடர்ந்து உண்டு வந்தால், மாணம் ஏற்படும். ஆனால் பிகார் மக்கள் திருந்தாமல் இருப்பார்களானால் இந்தக் குறைந்த அளவு ஆகாரத்தை உண்ணுவதின் மூலம் இறக்கும்வரை உண்ணாவிரதம் இருக்க எண்ணி இருக்கிறேன். இந்தப் பிராயச் சித்தத்தை மேற்கொள்வது என்னுடைய புனிதமான கடமையாக நான் கருதுவதை பிகார் மக்கள் வேறுவிதமாக அர்த்தப்படுத்திக் கொள்வார்கள் என்ற அபாயம் கிடையாது.

எந்த நண்பரும் எனக்கு உதவி செய்யவோ என்னிடம் அனுதாபம் காட்டவோ ஓடி வர வேண்டாம். அன்பு நிறைந்த நண்பர்கள் என்னுடனிருக்கிறார்கள். நான் உண்ணாவிரதம் இருப்பதைப் பார்த்து மற்றவர்களுக்கு ஆரம்பித்தால் அது முற்றிலும் தவறுமாகும், அசம்பாவிதமுமாகும். அனுதாப உண்ணாவிரதமிருக்க அவசியம் ஏற்படவில்லை. அத்தகைய காரியம் தீங்கே செய்யும். என்னுடைய பிராயச் சித்த மூலம் நான் செய்ய விரும்புவது யாதெனில் என்னை அறிந்து என்னை நம்புகிறவர்களுடைய மனச் சாட்சியை வேலை செய்யப்படிச் செய்வதேயாகும், எனக்காக யாரும் கவலைகொள்ள வேண்டாம். எல்லோரையும் காப்பாற்றுவது போலவே கடவுள் என்னையும் காப்பாற்றுவார். இந்த உடலைக்கொண்டு நான் அவருக்குச் சேவை செய்ய வேண்டுமென்று அவர் திருவுளம் கொண்டிருக்கும் வரை எனக்கு எவ்விதத் தீங்கும் ஏற்பட மாட்டாது.

உங்கள் ஸுழியன்,

கல்கத்தா. — 6-11-46 — மோ. க. காந்தி.

தர்மகர்த்தாவாகத் தகுந்தவர்

அகில இந்திய சர்க்கா சங்கம் மேற்கொண்டுள்ள வேலை பெரியதாகவும் விரிவானதாகவும் ஆகி இருப்பதால் அந்தச் சங்கத்தின்தர்மகர்த்தாவாக இருப்பதற்குரிய யோக்கியதாம்சங்கள் எவை என்று மிகுந்த கவனத்துடன் ஆராய வேண்டியதாகும். நான் கீழ்க்கண்ட யோக்கியதாம்சங்கள் இருக்கவேண்டுமென்று அபிப்பிராயப் படுகிறேன்.

(1), யாரும் பெயருக்கு மட்டும் தர்மகர்த்தா வாக இருக்கக் கூடாது, இந்த தேசத்தில் கோடிக்கணக்கான மக்கள் வருஷத்தில் ஆறு மாத காலம் வேலை இல்லாமல் இருந்து வருவதால் தூல் தூறக்க் கூடியவர் ஒவ்வொருவரும் தினந்தோறும் சராசரி ஒருமணி நேரம் தூல் தூற்றல் எல்லோரும் தமக்கு வேண்டிய துணிக்கு தாமே தூற்றுக்கொள்ளலாம் என்பதில் தர்மகர்த்தா நம்பிக்கையுடையவரா யிருக்கவேண்டும்.

(2) இந்த விதமாக அசைபாத நம்பிக்கையுடையவர் தம்மைப் பார்த்து பிறரும் நடப்பதற்காகவும் தேசசேவை செய்தோ மென்ற திருப்தி அடைவதற்காகவும் ஒழுங்காக தூல் தூறவேண்டும்.

(3) கிராமத்திலுள்ள ஜனங்கள் எந்த விதமாக வாழ்கிறார்களோ அந்த வாழ்விற்கு ஒத்த வண்ணம் தங்கள் வாழ்வையும் திருத்தி அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

(4) இந்தியா தேச மானது கிராமங்களால் ஆன தேசம். ஆனால் படித்தவர்கள் அவைகளைப் புறக்கணித்து விட்டார்கள். நம்முடைய கிராமவாசிகளுடைய வாழ்வு அதனால் பாதக மடைந்திருக்கிறது. அகில பாரத சர்க்கா சங்கத்தின் தர்மகர்த்தா அதைச் சீர்ப்படுத்த முயல்வேண்டும். ஆனால் கிராம வாழ்வு நகர வாழ்வுபோல் ஆய்விடக்கூடாது. அதற்குத் துணை செய்யும் வாழ்வாகவும் ஆய்விடக்கூடாது. நகரங்கள்தான் கிராமங்கள்போல் வாழவும் கிராமங்களுக்காக வாழவும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

(5) ஒரு தர்மகர்த்தாவின் கணவர் மில்த் தொழிலில் தொடர்புடையவராயிருந்தால் அந்த தர்மகர்த்தா தாமோ தம்முடைய உறவினர்களோ தூற்ற தூலைக் கொண்டு துணி நெய்வதற்காகத் தம்முடைய சொந்தப் பணத்திலிருந்து ஒரு நெசவாளரை அமர்த்தி துணி நெய்து உபயோகிக்கவேண்டும்.

(6) தர்மகர்த்தா கையால் தூற்றல், கையால் நெய்தல் இரண்டையும் பற்றிய தூல்கள் எல்லாவற்றையும் படித்து அவற்றின் பொருளாதார நன்மையையும் ஆத்மீக நன்மையையும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். அத்துடன் அவற்றை நாடெங்கும் பரவச் செய்வது எப்படி என்பதை தெரிந்துகொண்டு பிறர்க்கு விளக்கிச் சொல்லவேண்டும்.

(7) தர்மகர்த்தா அகில பாரத சர்க்கா சங்கத்தின் சரித்திரத்தை அதன் ஆரம்பத்திலிருந்து நாளது வரைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். அது எப்படி துணி உற்பத்தி விஷயத்தில் புரட்சி உண்டாக்கி விட்டது என்பதையும் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

இவைகள் என்னுடைய கருத்துக்கள். சங்கம் ஏற்றுக் கொண்டால்தான் இவைகள் மற்றவர்களைக் கட்டுப்படுத்தும். இவற்றைத் திருத்தும் விஷயத்தில் உதவியான யோசனைகளை எழுதும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

புது தில்லி, — 27-10-46 — மோ. க. காந்தி.

ஹிந்துஸ்தானி

சுயராஜ்யப் பிரச்சினை எவ்வளவு சிக்கலாக ஆகி இருக்கிறதோ அவ்வளவு சிக்கலாக நம்முடைய தேசிய பாஷை பிரச்சினையும் ஆகி இருக்கிறது. சுதந்திரமான சமூகத்தை கிராமாணிக்கும் விஷயத்தில் என்ன என்ன பிரச்சினைகளைச் சமாளிக்க வேண்டி இருக்கும் என்பதைப்பற்றி நாம் முன்கூட்டி ஆராயாமல் இருந்துவிட்டோம். அதன் பயனாக இப்பொழுது வரானமான பிரச்சினைகள் எழுந்து நம் எதிரே தோன்றி இருக்கின்றன.

கொஞ்ச காலம் நாம் ஹிந்தியை நமது தேசிய பாஷையாக ஜனங்களிடையே பரப்புவதற்கு முயன்று வந்தோம். உருது பாஷை ஹிந்தி மொழியில் அடங்கி இருப்பதாகச் சொன்னோம். ஹிந்தி பாஷையில் சாதாரணமாய் உபயோகிக்கப்பட்டு வந்த அராபிய மொழிகளையும் பர்ஸிய மொழிகளையும் வைத்துக் கொள்ள முயன்றோம்.

அதன் பின் உருது பண்டிதர்கள் உருது பாஷையிலிருந்து சுலபமான ஹிந்தி மொழிகள் எல்லாவற்றையும் நீக்கிவிட்டு அராபிய மொழிகளையும் பர்ஸிய மொழிகளையும் சேர்த்துக்கொள்ள முயன்றார்கள். சாதாரணமாயிருந்த உருது மொழி பண்டித உருது மொழியாக ஆயிற்று. சாதாரண மக்களுக்கு அறிந்துகொள்ள முடியாத விதத்தில் ஆகிவிட்டது. அதே சமயத்தில் சில ஹிந்தி பண்டிதர்களும் சாதாரணமாக எல்லோருக்கும் தெரிந்த அராபிய மொழிகளையும் பர்ஸிய மொழிகளையும் நீக்கிவிட்டு அவற்றுக்குப் பதிலாக ஸமஸ்கிருத மொழிகளைச் சேர்த்துக் கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள்.

நாம் இந்த இரண்டுவிதமான காரியங்களையும் தடுத்து பாஷையை எளிய தாக்க முயன்றோம். ஆனால் அது போதாது என்று கண்டோம். ஆரம்பத்தில் ஹிந்தியும் உருதுவும் ஒரே மொழியாக இருந்தபோதிலும் காலக்கிரமத்தில் அவை ஒரே பாஷையின் இரண்டு வித்தியாஸமான ரூப பேதங்களாக ஆகிவிட்டன. இன்று அவை வித்தியாஸமாயிருக்கிறபடியால் அவைகளை இணைத்து ஒரு பாஷையாகச் செய்வது கஷ்டமாக இருக்கிறது.

வட இந்தியாவிலுள்ள கிராமங்களில் வசிக்கும் ஹிந்துக்களும் முஸ்லீம்களும் சாதாரணமாக தங்கள் தினசரி வாழ்க்கையில் பேசுவதும் நாகரிலிபி, பெர்ஸிய லிபி இரண்டிலும் எழுதப்படுவதுமான பாஷையே தேசிய பாஷை என்று தேசிய பாஷைக்கு இலக்கணம் கூறுகின்றோம். ஹிந்துஸ்தானி ஜனங்களின் பாஷையாக உள்ள வட இந்தியா எது என்று சிலர் கேட்கிறார்கள். நாம் வங்காளம், அஸ்ஸாம், ஒரிஸா, சிந்து, காஷ்மீர் ஆகிய பிரதேசங்களை விட்டு

விடவேண்டி இருக்கிறது. அப்படியானால் பாக்கியுள்ளவை பஞ்சாப், ராஜஸ்தான், ஜக்ய மாகாணம், பீஹார், மகா கோசலம் ஆகியவைகளேயாகும். இந்தப் பிரதேசங்களிலுள்ள கிராமவாசிகள் ஹிந்தியோ உருதுவோ பேசுவதில்லை.

அந்தந்தப் பகுதியில் வேறு வேறு பாஷாபேதங்களே பேசப்படுகின்றன. மஹாராஷ்டிரம், குஜரத், வங்காளம், பீஹார், கர்நாடகம் தமிழ்நாடுபோன்ற மாகாணங்களில் வீட்டில் பேசும் பாஷையும் வெளியில் பேசும் பாஷையும் ஒன்று போலவே இருக்கின்றன. பேசும் பாஷைக்கும் எழுதும் பாஷைக்கும் கொஞ்சம் வித்தியாசம் இருந்த போதிலும் அடிப்படையில் இரண்டும் ஒரே பாஷையாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் ஹிந்தியோ உருதுவோ அப்படி இல்லை. திரு. அமர்நாத் ஜா, திரு. தாண்டன்ஜி, திரு. வியோகிஹரி, ராஜேந்திர பாபு, பிரில்லாஜி, ஸ்தார் தாராவிஜ்ஜி போன்றவர்கள் கூட்டங்களில் பேசும் ஹிந்தி வேறு, வீட்டில் பேசும் ஹிந்தி வேறு. கூட்டங்களில் பேசும் ஹிந்தியும் பத்திரிகைகளில் எழுதும் ஹிந்தியும் வீட்டில் உள்ளவர்களுக்கு அர்த்தமாகா.

பஞ்சாப்பிலுள்ள முஸ்லிம்கள் பொதுக்கூட்டங்களில் உருது பாஷையில் பேசுகிறார்கள். ஆனால் வீடுகளில் தேரே வாலி அல்லது பஞ்சாபி என்று வழங்கப்படும் ஒரு பாஷா பேதத்தையே உபயோகிக்கிறார்கள். உதாரணமாக வீட்டில் கான் அப்துல் கபர்கான் புஷ்டி பாஷையில் பேசுவார், ஷேக் அப்துல்வாகாஷ்மீர் பாஷையில் பேசுவார், டாக்டர் சையத் முகமத் பீஹாரி பாஷையில் பேசுவார். இந்த மாதிரி வீட்டில் ஒரு பாஷை வெளியே ஒரு பாஷை என்ற வழக்கம் இந்தியாவில் வேறு எந்த பாகத்திலும் காணப்படவில்லை.

ஐக்கிய மாகாணத்தில் ஹிந்துக்கள், தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டு இருக்கும் பொழுது ஹிந்தியில் பேசுகிறார்கள். யாரேனும் முஸ்லிம் வந்து விட்டால் உடனே ஹிந்துஸ்தானியில் பேச ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். ஐக்கிய மாகாணத்திலுள்ள இந்துக்கள் ஹிந்துஸ்தானி என்று சொல்லும் எளிய ஹிந்தியிலும் எளிய உருதுவிலும் பேச முடியும். ஆதலால் பஞ்சாப் ஐக்கிய மாகாணம் பீகாரிலுள்ள முஸ்லிம்கள் எங்கு போனாலும் ஹிந்துஸ்தானியில் பேச முடியும். ஹிந்துஸ்தானி என்பது பஞ்சாபிலிருந்து பீஹார் வரையிலுள்ள பிரதேசத்தின் பாஷை என்றும், ஹிந்தி என்பது முஸ்லிம்களையும் ஹிந்துக்களையும் பிரித்து வைப்பதற்காக இந்துக்கள் வேண்டுமென்று சிருஷ்டித்த ஒரு பாஷை என்றும் காட்டுவதற்கு சிலர் முயல்கிறார்கள். ஆனால் உண்மை யாதெனில், இந்தப் பிரதேசங்களிலுள்ள இந்துக்கள், முஸ்லிம்களுடைய செளகரியத்துக்காக ஹிந்துஸ்தானி என்று சொல்லப்படும் எளிய உருதுவில் பேசி வருகிறார்கள் என்பதே யாகும்.

முஸ்லிம்கள் ஹிந்தியை ஒரு செயற்கைப் பாஷை என்று சொல்லுவது தவறு. வங்காளியும் பராட்டியும் குஜராத்தியும் எப்படி உற்பத்தியாகி வளர்ந்து வருகின்றனவோ அப்படியேதான் ஹிந்தி பாஷையும் உற்பத்தியாகி வளர்ந்து வருகின்றது. வங்காளியையும் மராத்தியையும், குஜராத்தியையும் செயற்கைப் பாஷை என்றும் சொல்வதில்லை. அப்படி இருக்க ஹிந்தியைமட்டும் செயற்கைப்பாஷை என்று என் சொல்ல வேண்டும்? நம்முடைய நாட்டிலுள்ள பாஷைகளெல்லாம் சரித்திரப் போக்கில் தாமதமாக உற்பத்தியாகி வளர்ந்தனவே யாகும். அவற்றிலிருந்து ஹிந்தியைத் தனியாகப் பிரித்து செயற்கைப் பாஷை என்று அதற்குப் பட்டம் கட்டுவது நியாயமில்லை.

ஹிந்தி பேசும் ஜனங்களின் ஒரே சூற்றம் யாதெனில் அவர்கள் வீட்டிலும் வெளியிலும் ஹிந்தியைப் பேச

வதற்குப் பதிலாக வீட்டில் அதன் பாஷாபேதத்தைப் பேசி வருவதுதான். உதாரணமாக ராஜஸ்தானியில் பல பாஷா பேதங்கள் இருக்கின்றன. பீஹாரிலும் இரண்டு மூன்று இருக்கின்றன. ஹிந்தியைத் தாய் மொழி என்று கூறிக் கொண்டு அதை வீட்டில் உபயோகியாமல் இருப்பது முரண்பட்ட காரியமாகும். ஜனநாயக யுகமென்று சொல்லி பாஷா பேதங்களை வைத்துக் கொள்ள விரும்பினால் அவைகள்லேயே சாதாரண மக்களுக்கு எளிய இலக்கியங்களைத் தயார் செய்ய வேண்டியது அவசியமாகும்.

ஹிந்துஸ்தானிக்கு சரித்திரபூர்வமாக லக்ஷணம் கூற முயன்றால் கஷ்டங்கள் ஏற்படும். "சாதாரண ஜனங்களால் எந்தப் பிரதேசத்தில் ஹிந்துஸ்தானி பேசப்படுகிறது? ஹிந்துஸ்தானியில் இலக்கியம் எங்கே இருக்கிறது? நம்முடைய தேசிய பாஷையாக ஆகப் போவதாகச் சொல்லுகிற ஹிந்துஸ்தானியிலிருந்து சரி பத்திரிகையாவது வாரப் பத்திரிகையாவது, மாதப் பத்திரிகையாவது வெளி வருகிறதா? காந்தியடிகளின் ஹரிஜன் சேவக் பத்திரிகையையும் பண்டிட் சுந்தர்லால்ஜியின் நயாஹிந்து பத்திரிகையையும் காட்ட வேண்டாம். அவைகள் நேற்று உதித்தவை. அவைகளையும் வாட இந்தியாவில் உள்ளவர்கள் எப்படி ஏற்றுக் கொள்ளப் போகிறார்கள் என்பது இனிமேல்தான் தெரியும்" என்று ஜனங்கள் கேட்கிறார்கள். இந்தக் கஷ்டங்களெல்லாம் இல்லாமலிருப்பதற்காக பஞ்சாபிலும், ராஜஸ்தானியிலும் மகா கோசலத்திலும், பீஹாரிலும் ஹிந்தி என்று வழங்கும் பாஷை பேசப்படுகிறது என்று பதில் கூறுவோம். இந்தப் பாஷையில் பல பத்திரிகைகளும் மாதச் சஞ்சிகைகளும் வெளி வருகின்றன. இலக்கியமும் நாளுக்கு நாள் அதிகமாக வளர்ந்து வருகிறது. இந்த மாகாணங்களில் உருதுவும் காணப்படுகிறது. ஹிந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் பத்திரிகைகள் வெளியிடுகிறார்கள். இலக்கியம் உண்டாக்குகிறார்கள். அன்புடன் சேவை செய்கிறார்கள். ஹிந்தியின் அஸ்திவாரமும் உருதுவின் அஸ்திவாரமும் ஒன்றே யாகும். ஹிந்திக்குச் செவிலித்தாய் ஸப்ஸ்கிருதம். உருதுவுக்கு செவிலித்தாய் அராபி மொழியும் பெர்ஸிய மொழியும். இப்படி இரண்டு மொழிகளும் வாட இந்தியாவில் உபயோகிக்கப்படுகின்றன. அவைகளை ஒன்றாகச் சேர்த்து ஹிந்துஸ்தானி என்று பெயர் கொடுத்து நாட்டில் பரவச் செய்ய வேண்டும்.

முதலில் ஹிந்தியையும் உருதுவையும் எளியதாகச் செய்தால்தான் இது சாத்தியமாகும். லிபியில் மட்டும் வித்தியாசம் இருக்கும்படியாக இரண்டையும் எளியதாகச் செய்து விட முடியும். எந்த முறையில் ஹிந்தியும் உருதுவும் வேறு வேறு பாஷையாக ஆயிற்றோ அந்த முறையை மாற்றி அவைகளை ஒன்றாக இணைக்க வேண்டும். பத்து வார்த்தைகளுள்ள ஒரு வாக்கியத்தில் ஐந்து வார்த்தைகளுக்கு இதுதான் அர்த்தமென்று விளக்கிக் காட்ட வேண்டி இருந்தால் அந்த பாஷை படிக்க எளிதாயிராது. பர்ஸிய மொழியில் வெளியிடப்படும் இலக்கியத்தில் எளிய உருதுப் பதங்களையும் சாதாரணமாய்த் தெரிந்த ஹிந்திப்பதங்களையும் உபயோகிக்க வேண்டும். நாகரிக லிபியில் எழுதும் இலக்கியத்தில் எளிய ஹிந்திப் பதங்களையும் சாதாரணமாகத் தெரிந்த உருதுப் பதங்களையும் உபயோகிக்க வேண்டும்.

ஹிந்தியையும் உருதுவையும் ஒன்றாகச் சேர்ப்பதற்காக சித்திர வதை செய்து சேர்க்கப் புறப்பட்டால் அதைப் படிக்க யாருக்கும் பொறுமை இருக்க மாட்டாது. அவசரப்பட்டால் காரியம் நடவாது. சாவதானமாக நடந்தால்தான் இரண்டிலுமுள்ள நல்ல அம்சங்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு நல்ல பாஷையாகும்.

இந்தியா வாழ்ந்தால் யார் வாழாதவர்? இந்தியா மடிந்தால் யார் வாழ்பவர்? —சுத்தியமுர்த்தி.

வந்தியோ உருதுவோ தாய் பர்ஷையாக இல்லாத
வர்கள் இரண்டு விபியையும் கற்க வேண்டியதாகும்.
சாகா கலெஸ்கார்.

மத்திய மாகாணத்தில் கலால் இலாகா

சாதாரண காலங்களிலும் சாதாரண சந்தர்ப்பங்களிலும் ஜனங்கள் குடிப்பதற்காக வேண்டிய சாராயம் மாகாணத்தில் ஒன்றோ இரண்டோ மூன்றோ கேந்திர ஸ்தானங்களில் சாராயம் வடிக்கும் சாலை ஏற்படுத்தி உற்பத்தி செய்யப் படுகிறது. அத்துடன் சர்க்கார் உற்பத்தி செய்கிறவர்களுக்கு லைசன்ஸ் கொடுத்து அவர்கள் மூலமாக பல இடங்களில் சாராயம் காய்ச்சவும் சில்லரை விலைக்கு விற்கவும் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். இந்த முறைப்படி சிறிய சாராயம் வடிக்கும் சாலைகள் பல ஜில்லாக்களிலும் சௌகரியமான இடங்களில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அங்கே உற்பத்தியாகும் சாராயம் கேந்திர ஸ்தானங்களில் உற்பத்தியாகும் சாராயத்தை விட அதிக மலிவாக விற்கப்படுகிறது.

சாதாரணமாக உற்பத்தியாகும் அளவை விடவும் இந்த முறையினால் பன்மடங்கு அதிகமாக உற்பத்தி செய்யவும் குடிக்கவும் படுகிறது. அதற்குரிய காரணங்கள் இரண்டு :—

(1) மாகாணத்தில் பெரிய சாராய உற்பத்திச் சாலைகள் இரண்டோ மூன்றோதான் இருக்கின்றன. ஆனால் இந்தச் சிறிய உற்பத்திச் சாலைகளோ இந்த வருஷத்தில் சுமார் ஐந்து காரணப்படுகின்றன.

(2) இந்தச் சிறிய உற்பத்திச் சாலைகளைச் சேர்த்த கடைகளில் சாராயம் கேந்திர உற்பத்தி சாலை சாராயத்தை விட அதிக மலிவாக விற்கிறது. எவ்வளவு மலிவாக என்று என்னால் சொல்ல முடியாது. ஆனால் சிறிய உற்பத்திச் சாலை சாராயம் கேந்திர உற்பத்திச் சாலை சாராயத்தின் விலையில் சுமார் நாலில் ஒரு பங்காக விற்கிறது என்று சொல்லலாம்.

இந்த இரண்டு காரணங்களால் சாராயக் குடியிகவும் அதிகமான அளவு அதிகப்பட்டிருக்கிறது என்று எடுத்துக் கூற வேண்டியதில்லை.

துரதிருஷ்ட வசமாக இந்தச் சிறிய உற்பத்திச் சாலைகள் கோண்டு, கோர்க், பர்தான் போன்ற ஆதி ஜாதியார் வசிக்கும் பிரதேசங்களிலேயே ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. வேறு எந்த ஜில்லாக்களிலும் ஏற்படுத்தப் படவில்லை.

இந்த வருஷத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள சிறிய உற்பத்திச் சாலைகளின் தொகையை ஜில்லா வாரியாக கீழே தருகின்றேன் :—

ஜில்லா	உற்பத்திச் சாலைகள்
சந்தா	81
மங்லா	175
ரெய்ப்பூர்	45
லொஸ்பூர்	89
துருக்	49
பாலகாட்	39
பார்தாரா	5
மொத்தம்	483

மேலே அதிகமான உற்பத்திச் சாலைகள் காணப்பட்டு 6 ஜில்லாக்களில் தான் ஆதி சாதியார் அதிகமாக வசிக்கிறார்கள்.

1939-ம் வருஷத்தில் மாகாண முழுவதும் இருந்த சிறிய உற்பத்திச் சாலைகளின் தொகை 159. 1957-முதல் 1939 வரை ஆகிய செய்த முதல் காங்கிரஸ் மந்திரி சபையின் கொள்கையை அனுசரித்ததாலோ

என்னவோ 1940-ல் அந்தத் தொகை 69 ஆக குறைந்திருந்தது. 1941-லும் அந்த மாதிரியாகவே இருந்தது. பிறகு யுத்த நிலைமையினாலும் கலால் கொள்கையில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தினாலும் திடீரென்று சிறிய உற்பத்திச் சாலைகளின் தொகை 1941-ல் 69 ஆக இருந்தது, 1943-ல் 485 ஆக அதாவது 7 மடங்கு அதிகமாக ஏறிவிட்டது.

இந்த வருஷத்தில் 483 ஆக இருந்து வருகிறது.

இந்தத் தொகை எப்படி ஏறிற்று என்பதைக் கீழே காட்டுகிறேன் :—

வருஷம்	சிறிய உற்பத்திச் சாலைகள்
1939	159
1940	69
1941	69
1942	207
1943	248
1944	457
1945	486
1946	483

யுத்த காலத்தில் கிராமாந்தரங்களில் விலை வாசிகளின் ஏற்றத்தால் அதிகமான பணச் செழிப்பு உண்டா இருந்தது என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆதலால் ஆதி சாதியார் என்ற முன்னேற்ற மில்லாத ஜனங்கள் வசிக்கும் பிரதேசங்களில் அதிகமாக சாராயம் கிடைக்கும்படி செய்ய ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அதிகமாகக் கிடைத்தால் அதிகமாக வாங்கப்படும். இப்படி அதிகமான குடியால் அதிகமாகக் கஷ்டப்படுகிறவர்கள் மாகாணத்திலுள்ள 30 லக்ஷம் ஆதி ஜாதியாரோ ஆவர். பெரிய உற்பத்திச் சாலையில் உண்டாகும் சாராயத்தைக் கொண்டுபோக வாகன வசதிகள் இல்லை என்று கூறி, சர்க்கார் மலிவான சாராயத்தை லக்ஷக் கணக்கான காலன்கள் அந்த முன்னேற்ற மில்லாத ஆதி சாதியார் வசிக்கும் இடங்களுக்கு கொண்டு போய் வெள்ளப் பிரவாகமாக ஒடும்படி செய்தார்கள்.

சாராயமும் கள்ளும் ஏராளமாகக் குடிப்பதின் காரணமாக சர்க்காருக்குக் கலால் வருமானம் ஏராளமாய் கிடைக்கிறது. மூன்று முக்கியமான வருஷங்களில் கிடைத்த வருமானம் வருமாறு :—

வருஷம்	வருமானம்
1939	ரூ. 33,76,516
1945	1,64,17,653
1946 (½ வருஷ மட்டும்)	1,08,89,487

ஆகவே 1939 முதல் 1945 வரை உள்ள 6 வருஷ காலத்தில் சாராயத்தாலும் கள்ளாலும் கிடைத்த வருமானம் 5 மடங்காக அதிகரித்திருக்கிறது. 1946-ல் முதல் ஆறு மாத காலத்தில் மட்டுமே சுமார் 109 லக்ஷமாக ஏறி இருக்கிறது. 1946-ம் வருஷம் முழுவதிலும் 2 கோடிக்குக் குறையாமல் கிடைக்குமென்று எதிர்பார்க்கப் படுகிறது. அது 1939ம் வருஷத்து வருமானத்தைப் போல் 6 மடங்கு பெரியதாகும். இதில் மிகுந்த வருத்தம் தரும் விஷயம் யாதெனில், மாகாணத்தின் மொத்த ஜனத் தொகையில் ஐந்தில் ஒரு பகுதியினராக இருக்கும் ஆதி ஜாதியா சாகிய பரம ஏழைகளிடமிருந்தே இவ்வளவு அதிகமான கலால் வருமான முழுவதும் வசூலிக்கப்படுகிறது என்பதே யாகும்.

ஏ. வி. தக்கூர்.

என் கருத்து :—

இந்த விதமாக வருமானத்தை வசூலிப்பது அதிகாரத்தை அபவாதத்திற்கிடமான முறையில் தூர் உபயோகப்படுத்துவதாகும். இப்பொழுது மற்ற மாகா

ணங்களைப் போல மத்திய மாகாணத்திலும் பொது ஜனப் பொறுப்புள்ள சர்க்கார் ஏற்பட்டிருப்பதால் இந்தத் தவறு நீக்கப்பட்டு விடுமென்று நம்புகிறேன்.
[கல்கத்தாவுக்குப் போகும் ரயிலில்] — 29-10-46 — மோ. க. காந்தி.

தசாம்ச நிறைகள்

இது சம்பந்தமான என்னுடைய அபிப்பிராயம் இது :—

(1) நாடு முழுவதிலும் ஒரே விதமான அளவுகளே இருக்க வேண்டும் என்பதை முற்றிலும் ஒப்புக் கொள்கிறேன். இப்பொழுதுள்ளவை மிகுந்த குழப்பமாகத்தான் இருக்கின்றன.

(2) ஆயினும் ராத்தல் என்றும் சேர் என்றும் இரண்டு விதமான அளவுகள் ஏககாலத்தில் நடைமுறையில் இருக்க அனுமதிக்கலாகாது. இந்த விதம் இருப்பதால் ஏமாற்றுவதற்கு அதிகச் சாதகமாக யிருக்கிறது.

(3) பெரிய கணக்குகள் போடுவதற்கு தசாம்ச முறை கொஞ்சம் செளகர்யமாகத்தான் இருக்கிறது. மெஷின் மூலம் கணக்குப் பார்ப்பதற்கும் செளகர்யமாகும். கால் அளவைக்கும் கோண அளவைக்கும் தவிர இதர விஞ்ஞான விஷயங்களில் எல்லாம் இந்த முறையே உபயோகிக்கப்படுகின்றது. பிரஞ்சு தசாம்ச முறையான “மெட்ரிக்” முறையானது சர்வ தேசங்களிலும் ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது. ஐரோப்பாவில் பல பகுதிகளில் சாதாரண விஷயங்களில் கூட அதிகமாக உபயோகிக்கப் படுகிறது. இந்தியாவில் தசாம்ச முறையை எல்லோரும் உபயோகிப்பதானால், நாம் “மெட்ரிக்” முறையைப் பரிபூரணமாக உபயோகிக்க வேண்டும். இந்தியாவுக் கென்று தனியாக ஒரு தசாம்ச முறையை வகுப்பது நல்லதில்லை என்று கருதுகிறேன்.

(4) ஆனால் தசாம்ச முறையை உபயோகிக்க வேண்டுமானால் ஜனங்களில் பெரும்பாலோர் எழுத்து வாசனை யுள்ளவர்களாகவும் எழுத்தத் தெரிந்தவர்களாகவும் இருத்தல் இன்றியமையாதன வாகும். எழுத்து வாசனை யில்லாதவர்களுக்கு கால்காலாகக் கணக்கிடும் முறையே எளிதில் தெரிந்து கொள்ளக் கூடியதாகும். அவர்களுக்கு அதுவே தசாம்ச முறையைவிட அதிக உபயோகமானதாகும். ஆதலால் நம்முடைய தேசத்தில் சகல அளவைகளையும் கால் காலாகப் பிரித்து விடுவதே நல்லது. ½, ¼, ⅓, இவை தசாம்ச மாதலால் தசாம்ச முறைக்கு முரண்பட்டவை அல்ல. பத்துப் பதினைந்து வருஷங்கட்குப் பிறகு தசாம்ச முறையை முற்றிலும் உபயோகிக்கக் கூடிய காலம் வரலாம்.

(5) ஆனால் தற்சமயம் கால்காலாகப் பிரிக்கும் முறையும் சகல அளவைகள் விஷயத்திலும் ஒழுங்காக அமைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ரூபாயை 64 பாகமாகவும் சேரை 80 பாகமாகவும் பிரித்திருக்கிறார்கள். இந்திய நீட்டலளவை நீக்கப்பட்டு இங்கிலீஷ் நீட்டலளவையே கையாளப்பட்டு வருகிறது. ஆதலால் கால்காலாகப் பிரிக்கும் முறையை ஒழுங்கு செய்தல் அவசியம்.

ஆதலால் என்னுடைய யோசனைகள் இவை :—

(1) இந்திய அளவைகளைக் கால் காலாகப் பிரிக்கும் முறையில் திருத்தி அமைக்க வேண்டும்,

(2) ஒவ்வொரு அளவையிலும் அடிப்படையான அளவை சர்வதேச மெட்ரிக் முறைக்கு ஒத்ததாகச் செய்ய வேண்டும். மெட்ரிக் முறையில் நிறுத்தல் அளவையும் முகத்தல் அளவையும் ஒன்றோடொன்று சம்மந்தப்பட்டதாக இருப்பது போல் நாமும்

செய்ய வேண்டும். இப்படிப் பூரணமாக மாற்றுவதற்கு சர்க்கார் தயாரா யிருக்கிறதா? பூரணமாக மாற்றினால்தான் வகுக்கும் முறை எளிதா யிருக்கும். இந்த இரண்டு தத்துவங்களையும் அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டால்தான் தசாம்ச முறையை ஏற்றுக்கொள்வதால் நன்மையுண்டு.

கே. ஜி. மங்குவாலா.

“ எக்ளா சலோ ”

திருமதி நந்திதா கிருபாளனி குரு தேவருடைய “எக்ளா சலோ ரே” என்னும் புக்ஷ்பெற்ற கீதத்தை இனிமையாகப் பாடினார். எவ்வளவு பெரிய துன்பங்கள் ஏற்பட்டாலும் அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளும்படியான ஆற்றல் அருளும்படி பக்தன் செய்யும் பிரார்த்தனையே அந்தப் பாடலின் தாத்தியமமாகும். அதைக் குறித்து மகாத்மா காந்தியடிகள் மாலைப் பிரார்த்தனைச் சமயத்தில் கூறிய தாவது :—

“தம்முடன் கடவுள் எந்தக்காலத்திலும் இருப்பதாக யார் உணர்கின்றாரோ அவர் தனிமையாக இருப்பதாக ஒரு நாளும் எண்ண மாட்டார். இந்தப் பாடல் தீமை செய்வோர்க்குப் பயன்படாது. அவர்கள் பிறர் துணையின்றி வாழ முடியாது.”

பியாரேலால்.

உண்மையான துறவி

என்பது வயதாகப்போகும் தக்கர்பாபாவும் பம்பாய் பிரதம மந்திரி திரு. பாலசாகேப் கேரும் ஹரிஜனங்களுக்கும் ஆகிஜாதியார்க்கும் சேவை செய்வதற்காகவே தங்களை அர்ப்பணம் செய்திருப்பவர்கள். திரு. கேர் வக்கிலாக இருக்கும்போதுகூட பம்பாய் சுற்றுப் புறத்திலுள்ள தோல் பதனிடவேளார்க்கும், தோல் வேலை செய்வோர்க்கும் சேவை செய்து வந்தார். பிரார்த்தனை சமயத்தில் தக்கர்பாபாவையும் திரு. கேரையும் பாடும்படி காந்தியடிகள் கேட்டுக் கொண்டார்.

தக்கர்பாபா இளைஞருடைய ஊக்கத்துடன் “என் மனம் துறவையே நாடுகின்றது” என்று பொருள் படும் கீர்த்தனையை அழகாகப் பாடினார். காந்தியடிகள் அந்தக் குறித்து கீழ்க்கண்டவாறு கூறினார் :—

“நாம் பண்டைக்காலத்தில் தண்டும் கமண்டலமும் கையில் வைத்துக்கொண்டிருந்த துறவி போல் ஆக வேண்டியதில்லை. நம்முடைய மனம் மட்டும் துறவு மனப் பான்மையுடையதாக ஆகவேண்டும். அந்நாளில் தனவந்தர்கள் என்றும் தரித்திரர்கள் என்றும் இரண்டு வகுப்பார் இருந்தார்கள். அதனால் அந்த நாளில் பிச்சை யெடுப்போரும் இருந்துவந்தார்கள். ஆனால் இப்பொழுதும் அப்படியே காணப்பட்டாலும் நம்முடைய மனம் அந்த முறையை வெறுக்க ஆரம்பித்து விட்டது. வருங்காலத்தில் சமூகத்தில் தனவந்தர் தரித்திரர் என்ற பாகுபாடும் நிற வேறுபாடும் தேச வேறுபாடும் இருக்கமாட்டா. இனி வேண்டிய தெல்லாம் மனத் தூய்மை ஒன்றே யாகும். ஹரிஜனங்களுக்கும் ஆதி ஜாதியார்க்கும் சேவை செய்வதற்கேதம்முடைய வாழ்நாள் முழுவதையும் அர்ப்பணம் செய்து விட்ட தக்கர்பாபா அத்தகைய துறவியாவார்.”

திரு. கேர், தக்கராமின் கீர்த்தனையைப் பாடினார். அதில் பக்தர் தீய எண்ணங்கள் உண்டாவதைவிட கண்குருடு ஆவதையே விரும்புவதாகக் கூறுகிறார். அதுபோலவே தீய பேச்சைக் கேட்பதை விடச் செவிடா யிருப்பதையே விரும்புகிறார். இறுதியில் கடவுளுடைய திருநாமம் ஒன்றிலேயே பக்தருடைய ஆன்மாவானது ஆழ்ந்து விடுகின்றது.

பியாரேலால்.

அச்சுத்தவர் பி. அருணாசலம், கமர்ஷியல் பிரின்சிபல் அன் பப்ளிஷிங் ஹவுஸ், 46, அரண்மனைக்காரத் தெரு, ஜி.டி., சென்னை. பிரசுரித்தவர் : பின்ன அண்ணாலை, தமிழ்ப்பண்ணை, 612 நாகேஸ்வரராய் ரோடு தியாகராயநகர், சென்னை 17. ஆசிரியர்கள் : பொ. திருகூட சுந்தரம்; நாமக்கல் கவிஞர் வே. இராமலிங்கம் பிள்ளை